hvoraf der kun er brugt 434 Rd. 67 ß., og til Godtgjørelse for Districtsheste, hvortil der var bevilget 5,817 Rd. 57⅗ ß., men hvoraf der aldeles Intet er forbrugt —, saa har Udvalget ikke kunnet see rettere, end at det, naar man først i 1852—53 har sparet Udgiften for Holsteens Vedkommende, — som skulde være en særlig Udgift, men som nu overføres til Fællesudgifterne —, er muligt, at det ved en nærmere Undersøgelse vil vise sig at forholde sig anderledes. Men det kan i alt Fald først sees, naar Revisionen har gjennemgaaet baade Holsteens og vort Regnskab, sammenlignet dem med hinanden og derefter gjort sine Indstillinger. Udvalget maa saaledes foreslaae, at disse Summer nægtes her, og at det bliver udsat til en senere Afgjørelse, om de overhovedet kunne bevilges eller ikke.

A. Hage: Vi ere her ifærd med at bevilge omtrent 40,000 Rd. til Munderingsgjenstande. Dette er een af de Poster, som vi maaskee herefter kunne vente at bespare paa vore Finantslove, af den simple Grund, at det synes, at den nuværende Krigsminister har taget Forholdsregler, der ville gjøre det mindre nødvendigt herefter at anskaffe fuldt saamange Munderingsgjenstande som tidligere, uden at Armeen derfor lider nogen Brøst med Hensyn til dem. Det er jo velbekjendt, at det hele Varedepotvæsen i en Række af Aar har været en Rede af Underslæb og Uorden, og jeg tør sige, at det ikke er overdrevent, dersom vi ville taxere det Tab, Staten derved har lidt, uden at det er kommet Armeen til Bedste, til en Sum, der endog er større end den, som her forekommer, og dette Væsen har været drevet, uden at det synes, at den forrige Krigsbestyrelse har kunnet blive saaledes opmærksom paa det, at man har villet raade Bod derpaa. Jeg kan ikke godt lade denne Leilighed gaae ubenyttet hen, uden at bede den høitærede Krigsminister give os den Forsikkring, at der fra hans Side ikke vil blive, hvad man kalder lagt Fingrene imellem, for at faae alle baade høie og lave Straffskyldige dragne til Ansvar for deres Omgang med Statens Midler under denne hele Varedepotaffaire.

Krigsministeren: Den Forsikkring, den ærede Rigsdagsmand har forlangt af mig med Hensyn til det Forhold, der skulde iagttages mod de Personer, der have tilladt sig Underslæb ved Varedepotet, troer jeg tildeels er unødvendig; thi det ligger i Forholdets Natur, at den, der har begaaet Svig eller Underslæb, kan ikke undgaae Følgerne deraf. Naar der er hentydet til og man har troet, at det større Antal Munderingsgjenstande, som findes i Varedepotet, skulde staae i nogen Forbindelse med de Misligheder, der have fundet Sted, saa forholder dette sig ikke ganske saaledes, thi de to Ting have saa at sige Intet med hinanden at gjøre. Ja, jeg vil indrømme, at Tilskæringen til disse Munderinger staaer i Forbindelse dermed, men forøvrigt har det Intet dermed at bestille. Jeg kan heller ikke give den ærede Rigsdagsmand fuldkommen Ret, naar han har yttret, at det var ønskeligt, at der for Eftertiden ikke maatte findes saamange Munderinger, men det er jo forøvrigt et Spørgsmaal, der vil komme til Behandling, naar der er Tale om, hvormange Munderingsstykker det er nødvendigt at have i Behold i paakommende Tilfælde.

A. Hage: Jeg haaber, at den høitærede Krigsminister saavelsom Thinget ikke vil finde det urigtigt, at en Gjenstand, der for Tiden overalt er saa stærkt under Omtale, ikke gaaer saa ganske ubemærket igjennem Thinget. Det har glædet mig af den høitærede Krigsminister at høre, at han for sit Vedkommende vil bidrage til, at denne Sag bliver Gjenstand for den allerskarpeste Undersøgelse. Naar man hører, uden at man jo derfor kan vide, at det forholder sig saa, at en Mængde Folk, om hvem man, efter deres Stilling i Samfundet, mindst skulde troe det, synes at være medindragne i disse Undersøgelser, saa kommer man jo let til den Tanke, at Underslæbene have været saa vidt forgrenede og angaae et saa stort Beløb — jeg drister mig ikke til at sige, hvormeget der paa den Maade kan tilskæres, at det kan beløbe sig til 40,000 Rd. om Aaret —, at det maa være meget stort; thi endog formuende Folk skulle jo efter hvad man